

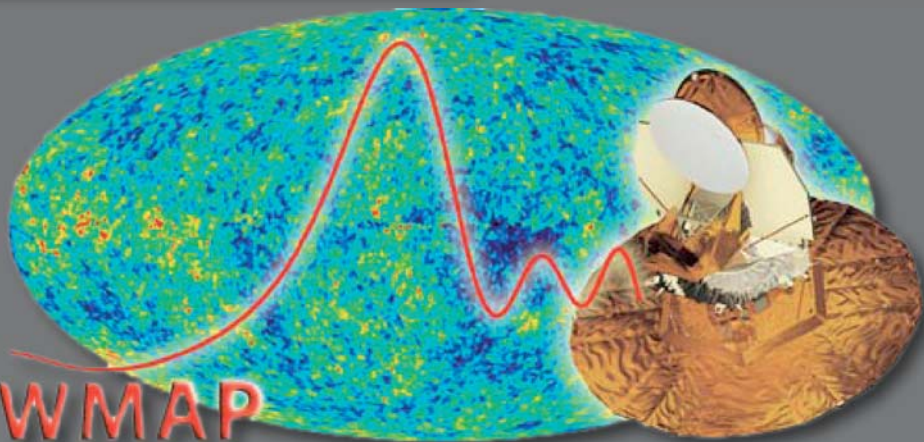
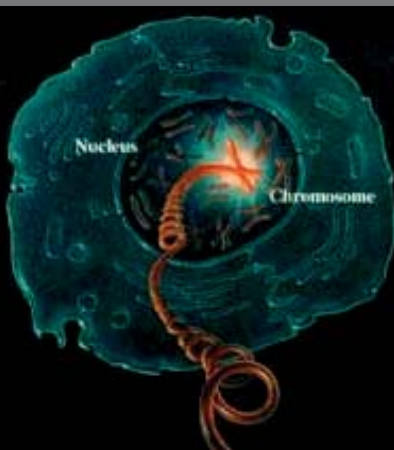
.... a zeptala se HMOTA: Proč jsem?

Stanislav Vyskočil

Vědecko-ateistická filozofie o vzniku vesmírů, evoluci a smyslu života

uložení DNA v buňce

Wilkinson Microwave Anisotropy Probe

reálný snímek DNA

*Věnováno vnučkám
Karolínce, Adélce a Alence*

1. Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.
2. Každý má právo vyjádřit své názory slovem, písmem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu.
3. Cenzura je nepřípustná.

*Listina základních práv a svobod,
oddíl druhý, Politická práva, článek 17*

.... a zeptala se HMOTA: Proč jsem?

Vědecko-ateistická filozofie o vzniku vesmírů, evoluci a smyslu života

Stanislav Vyskočil

2013

Motto:

„Filozofie je dnes mrtvý obor: nedokázala udržet krok s rozvojem vědy, fyziky obzvláště. Štafetu v úsilí o poznání převzali od filozofů vědci.“

Stephen Hawking

„Je velkým triumfem, že My, lidské bytosti, pouhé soubory fundamentálních částic HMOTY, jsme schopni dostat se tak blízko k pochopení zákonů, které ovládají nás a celý vesmír.“

Albert Einstein

K napsání této knihy mě vedlo několik závažných a pro mě zajímavých důvodů.

Předně jsem už několik let usilovně sháněl informace, které by se týkaly oblastí mého zájmu, a to nejen v knihkupectvích, ale i na internetu. Knihy, ve kterých bych našel shrnutí všech nejnovějších vědeckých poznatků, s cílem odpovědět si na nejtěžší filozofické otázky, pokud to tedy vůbec dnešní stav poznání umožní. Tyto otázky zní: Proč jsme tady na této planetě? Proč právě v této době? Jaký má náš život reálný smysl, případně kdo nebo co je jeho zřizovatelem? Kdo nebo co rozhodlo o tom, komu se narodíme? Proč jsme právě takoví, jací jsme, se všemi našimi vlastnostmi tělesnými i duševními?

Zkrátka nikde jsem takové shrnutí nenašel, ani na zmiňovaném internetu, který je dnes snad už jako jediný schopen všechny nové poznatky a fakta vědy shromažďovat. A nejen to, dokonce je i třídit a navíc i luxusně poskytovat až domů. Abych našel odpověď na nejtěžší filozofické otázky, musela oblast mých zájmů zahrnovat celé kompletní spektrum vědeckých i jiných poznatků, od literatury faktu či filozofie, přes fyziku, matematiku, evoluční biologii, genetické inženýrství, kosmologii až po v tomto případě nezbytnou teologii. Je jasné, že my sami jsme si náš život neobjednali ani o něm nerozhodovali, tudíž nejsme ani jeho tvůrci ani jeho zřizovateli. Odpovědi na uvedené otázky by tedy měly přirozeně zajímat každého z nás.

Jsou to ty nejtěžší a nejhlubší filozofické otázky, jaké si lze vůbec položit. Pokud by se na ně našla odpověď, potom by byly jedním rázem zodpovězeny i všechny další podotázky filozofické, teologické, politické, náboženské, umělecké i čistě lidské. O zodpovězení těchto otázek snili nejenom všichni filozofové, ale i zvědaví či zvědaví lidé všech dob od pradávna až po současnost. Jediní, koho tyto otázky patrně nechávají chladnými, jsou snad jen teologové. Ti na ně mají totiž už dávno jasné odpovědi a tuto problematiku uzavřenou. Mně, znovu opakuji, jde o to, zda stupeň lidského poznání k dnešnímu dni už zodpovězení těchto důležitých otázek umožní...

Tuto knihu jsem se rozhodl napsal právě proto, že jsem asi pětiletým intenzivním studiem všech rozhodujících oborů zjistil, že nejnovější vědecká

fakta, opakují fakta, to již umožňují! Ještě před 50 lety tato rozhodující fakta nebyla k dispozici, jak uvádím podrobněji dále. Ze všech výše jmenovaných oborů jsem pro věc a daný cíl sobecky použil jenom jejich konečné nejnovější výsledky a nezdržoval jsem se u žádného více, než bylo potřebné. Tedy žádná specializace ani zbytečné zabíhání do detailů, jenom snaha o syntetizaci konečných výsledků všech vědeckých oborů, zato ale komplexně a v souvislostech. Dalo by se říct, že jsem se postavil na ramena „*obrů vědy*“, použil jejich poslední výsledky bádání a ty využil a syntetizoval do co nejucelenější nové vědecké filozofie s výše uvedeným a stanoveným cílem.

Při psaní jsem se ale musel dokonale oprostít od všech ideologií, filozofií, politiky, náboženství, zbožných přání, pověstí, bájí, pohádek, mýtů a všech iracionálních útoků na moje myšlení. A zjistil jsem, že dodržet toto předsevzetí je problém, který si vyžaduje nejen jisté nadání, vzdělání, sečtělост, životní zkušenosti, scestovalost, ale i odvahu a osobní nasazení. Otázka tedy zněla: Budu na to mít? Prosim proto laskavého čtenáře o tolerování nedostatků této knihy, je to má prvotina, a přesto řešící ta nejtěžší filozofická témata!

Už před několika lety jsem zjistil, že přestala existovat novodobá „*Velká filozofie*“, a to jednoduše proto, že nestačí zpracovávat to ohromné množství vědeckých poznatků posledních přibližně 50 let. Filozofické knihy, které by obsahovaly nejnovější zpracované informace, přestaly úplně vycházet. Dokonale mně to potvrdil můj oblíbený autor Stephen Hawking ve své nejnovější knize Velkolepý plán (2012), kde píše: „*Filozofie je dnes mrtvý obor. Nedokázala udržet krok s rozvojem moderní vědy, fyziky obzvláště. Štafetu v úsilí o poznání převzali od filozofů vědci.*“ Tyto věty mě ještě více utvrdily v tom, že takovou „*filozofickou*“ knížku si asi budu muset, na základě studia celého spektra vědecké literatury a samozřejmě nejenom pro sebe, napsat sám!

Přiznám se, že otázku „*PROČ JSME?*“ jsem poprvé slyšel z úst známého popularizátora vědy, astrofyzika RNDr. Jiřího Grygara, asi v roce 2003 u nás ve vinařské obci, ve vinném sklepe po skončení jeho přednášky. On sám na ni odpověděl tak, že se nikdy nedozvíme, proč tady jsme, protože on jako vědec a věřící člověk věří tomu, že Bůh nám tento svůj záměr nikdy nevyjeví. Zeptal jsem se, zda potom není úplně zbytečné si takovou otázku klást, a on na to odpověděl: „... *tak nějak.*“

Od této doby jsem se, nejprve podvědomě, začal touto základní filozofickou otázkou vážně zabývat a zjistil jsem, že je možné ji rozdělit na dvě části, a to:

- Ad. 1. Proč je vesmír a jak vznikl, co bylo před a po Velkém třesku, co je hmota a antihmota a je vesmír jediný, nebo jsou i multivesmíry?
- Ad. 2. Proč jsme my lidé na této výjimečné planetě, která vznikla před 4,3 miliardy let, jak vznikl život na této planetě a hlavně PROČ? A jaký má vůbec smysl?

Na všechny tyto otázky se samozřejmě lidstvo snaží najít odpověď od nepaměti, a to jak na úrovni svého momentálního poznání, v případě racionálně uvažující části lidstva, tak i bez poznání, v případě části iracionální. Na toto téma vznikly v minulých dobách různé filozofie, náboženství, pověsti, báje a mýty, to všechno s cílem dopracovat se k uspokojivé odpovědi, pokud možno ještě za života svých tvůrců. Poznání je ale nadgenerační, dlouhodobá záležitost a co se zdá jedné generaci nepoznatelné, je už pro další generaci poznané a samozřejmé. Tam, kde byla mezera v poznání, byl a je nejčastěji dosazován tzv. „*Bůh mezer*“. Postupně je ale bůh z těchto mezer vědeckým poznáním vytěšňován. Jde o to, kolik ještě těchto mezer zbývá a které to jsou.

Na první otázku „*Proč je vesmír a jak vznikl*?“ se snaží za miliardy dolarů odpovídat tisíce vědců např. na urychlovači LHC v CERNu, a přesto zatím vyčerpávající odpověď na ni neexistuje. Můžeme jenom sledovat výsledky jejich úsilí a případně je uplatňovat při odpovědi na druhou otázku, tedy: „*Proč jsme my*?“.

U oné druhé otázky „*Proč jsme my*?“ jsem ale zjistil, že stav poznání vědy k dnešnímu dni je už takový, i když se tomu možná budete divit, že na ni lze úspěšně odpovědět! No a právě to bylo pro mě hlavní důvod, pro který jsem začal psát tuto knížku. Abych to ale zjistil, musel jsem, znovu opakuji, jenom maximálně racionálně a efektivně, oprostit se ode všech iracionalit, jako jsou různé ideologie, náboženství, politika, báje, pověsti, pohádky, zbožná přání, teologie, mýty, pověsti atd., které stále hýbou naší planetou a ještě dlouho ji hýbat budou.

Rozhodujícím kritériem pro mě bylo jenom vědecké poznání a jenom v něm obsažená síla se dobrat objektivní pravdy, a to na základě vědecky ověřitelných faktů a důkazů, a jenom ty brát v potaz. Jenom vědecká fakta, nejlépe forenzní fakta. Snažil jsem se knihu psát tak, aby ji mohl číst co nejširší okruh čtenářů, tedy například bez jediné matematické rovnice. Anglický matematik Ernest Rutherford k tomu prohlásil: „... *i nejsložitějšímu problému, jako např. teorii relativity, úplně rozumíš až tehdy, když jej dokážeš vysvětlit spolusedícím v hospodě* ...“ Tím se snažím v této knížce řídit.

Pro svou knihu jsem měl připraven i jiný název, např. O tom, proč jsme a kdo je naším zřizovatelem. Tento název by byl výstižnější, protože na otázku v něm položenou zde najdete odpověď, na rozdíl od skutečného názvu knihy. Neznáme „zatím“ úplnou odpověď na to, proč je a kde se vzala hmota a energie vesmíru, proč je např. elektron hmotný a foton nikoliv, neznáme ani jiné odpovědi. Slovo „zatím“ je na místě, protože kdo ví, jaká bude úroveň poznání např. za 5 tisíc let, pokud budeme mít možnost tato tajemství studovat. Pro evoluci je to velmi krátká doba, v porovnání se 4 miliardami let, po která už evoluce trvá.

Knihu píši i pro svoji velkou rodinu, která bohužel naplňuje pravidlo: Doma není nikdo prorokem.

Něco o mně: Byl jsem vychován v přísně katolické rodině. Mši svatou jsem v katolickém kostele v mládí absolvoval přibližně 2000x!

V r. 1972 jsem vystudoval VUT Brno, fakultu elektro u profesora Kalednovského, Teorii informace, a katedru lékařské elektroniky. Celý život konstruuji (mám 3 realizované patenty), prodávám a servisuji zdravotnickou techniku, od r. 1993 tuto činnost vykonávám jako OSVČ, podle politiků jsem tedy parazit. Za totality jsem služebně procestoval půlku světa jako technický delegát firmy Chirana, a při tom jsem nikdy nebyl členem KSČ, což mně dnes nikdo nevěří.

Tuto ateisticko-filozofickou knihu ale píši i z mnoha dalších důležitých a závažných důvodů.

Gallupův ústav v nejvyspělejším státě světa, v USA, v roce 1982 zjistil, že 36 % Američanů si myslí, že lidské bytosti se vyvíjely po mnoho milionů let z méně vyspělých forem a tento proces řídil bůh.

Jenom 14 % občanů Spojených států v boha nevěří a 44 % Američanů si myslí, že bůh stvořil lidské bytosti v jediném okamžiku, někdy před 6000 lety, tak jak to uvádí bible. Zbytek, tedy 6 %, neví. Tentýž výzkum se opakoval v roce 2007 a výsledky byly naprosto totožné! USA přitom nebyly založeny jako teokratický stát. Vysvětlení, proč je procento věřících tak vysoké, je, že se tam při vzniku USA přelilo z Evropy právě obyvatelstvo nábožensky pronásledované, silně věřící, neboli mnoho náboženských teistických „*kulturních genů* – MEMŮ“. O tom podrobněji a více dále v knize.

U nás se podle posledního sčítání stále hlásí k nějakému náboženství cca 25 % populace. Praktikujících věřících, tedy těch, kteří pravidelně chodí do kostela, je celostátně nanejvýš 5 %.

Z čeho tak usuzuji? Např. u nás v katolické obci (2 100 obyvatel, jižní Morava) chodí do kostelav neděli 120–140 věřících, což je nějakých 6–7 %. Ostatní do těch 25 % jsou podle teologického filozofa a faráře Tomáše Halíka tzv. něcisti. Tedy lidé, kteří v „*NĚCO*“ věří, kteří věří, že tam nahoře „*NĚCO*“ je. Není o tom zatím hmatatelný důkaz, říkají, ale „*NĚCO*“ tam je, protože tak složitý vesmír nevznikl jenom tak, sám od sebe. Podle nich na tuto otázku nemáme zatím uspokojivou odpověď. V Praze sice chodí pravidelně do kostelů v neděli několik tisíc lidí, přesto je to maximálně 10 tisíc. Procentuálně vyjádřeno: pouhé 1 % !! Kdyby např. přišlo na mši svatou do všech pražských kostelů v neděli dopoledne 10 % věřících, tj. 100 000 lidí, musela by se mše sloužit v O2 Aréně! To se ovšem nestává ani o Vánocích a Velikonocích.

99 % pražských daňových poplatníků, určitě narozených po roce 1948, ale bude muset zaplatit onomu 1 % věřících Pražanů církevní restituce ve výši 10 % z celkové sumy, pro ČR to je 134 000 000 000 Kč. Pražané, jak známo, tvoří 10 % obyvatel ČR. Jejich podíl na restitucích je tedy, velmi zhruba, 13,4 miliardy Kč. Proč? No aby kněží mohli pravidelně sloužit v kostelích tzv. mši svatou, která, jak ukáží a dokáží dále, je v podstatě jen „*rituál na vymazávání mozku*“ účastníků tohoto obřadu-rituálu, sloužící ke vzniku závislosti na něm! Je naprosto irelevantní, zda restituční majetek oněch 17 v naší republice evidovaných církví někdy před r. 1948 vlastnilo nebo jak ho vůbec získalo. Pro budoucnost je daleko důležitější to, k čemu tento majetek bude využíván a použit. Náboženství ale není hlavním předmětem zájmu této knihy.

Tím je: evoluce hmoty a energie na této planetě, „*největší show pod sluncem*“, jak ji nazval ve své nejnovější knize Richard Dawkins. Od prvních anorganických replikátorů před 4 miliardami let, jako výsledku nenáhodného chemicko-biologického procesu s náhodným výsledkem, až po člověka, který jako jediný tvor na zemi je schopen se proti sobeckým replikátorům vzbouřit. Miliardy let evoluce probíhaly bez účasti vyšší inteligence. Ta v žádné podobě nemůže existovat, ani ji není možné uměle vytvořit, bez procesu evoluce v průběhu nesmírně dlouhého časového úseku. Alespoň ne na úrovni lidské inteligence. Až člověk se stal aktivním účastníkem tohoto procesu, a to následovně:

Člověk je výsledkem evolucí nenáhodně vytvořeného softwaru genomu DNA, který jde evolučním vývojem do stále větší a větší složitosti. U nás to už evoluce s tou složitostí tak trochu „*přetáhla*“ (záměrně, nebo náhodně?) a jí vytvořený software si vytvořil pro řízení svého hardware, tedy těla, mozek. Ten je už tak složitý, že začal být schopen uvědomit si sám sebe ... a zeptal

se: PROČ jsem? A začal po tom pátrat. Byl schopen si uvědomit, když uviděl makromolekulu DNA v mikroskopu a když ji přečetl, že tento software genomu DNA je vlastně stavební plán na vytvoření jeho samého i těla, které má řídit, a tudíž, že je to jeho skutečný tvůrce, jeho „*ZŘIZOVATEL*“.

Následně začal s tímto zřizovatelem jemu podřízený mozek už i aktivně komunikovat a také do něj zasahovat. Bude zajímavé pozorovat, zda se tomu náš zřizovatel, software genomu DNA, neboli také jakási diaspora genů DNA, včetně vítězných kulturních genů – MEMŮ, bude v budoucnu bránit, a to navíc vzhledem k daným zákonitostem a předpokládanému průběhu evoluce. Pokud ano, dovolím si zaspekulovat, že má náš zřizovatel někde v mozku, který si on vytváří pro řízení hardwarové schránky – těla – na krátkodobé přežití a ne naopak!, nějaké „*centrum vlastního vědomí*“. O úrovni tohoto vědomí se neodvážím ani spekulovat. Pokud se nebude bránit, bude to důkaz, že jde „*jenom*“ o výsledek hmotného chemicko-biologického nenáhodného evolučního procesu náhodným výsledkem. Potom bude mít pravdu Stephen Hawking, který definuje život jen jako „*chemické bahno na bezvýznamné planetě střední velikosti*“.

Dlouhodobé záhady evolučních biologů, jako jsou Batesovy mimikry, melanismus u mūr a dokonce i evoluce velikosti a tvaru pěnkačích zobáčku, ale i překotné změny a tvary ženského těla se těžko vysvětlují klasickým Darwinovým evolučním přírodním výběrem. Nejenom vesmír, ale i genom lidské DNA má svoje temné části, „*odpadní, junk DNA*“, a možná má tyto temné části i náš mozek se svým vlastním vědomím našeho zřizovatele. O tom více dále v knize. Zda je to jenom spekulace, ukáže budoucnost.

Vědomosti a fakta pro novou filozofii v této knížce jsem čerpal z internetu, časopisů, jako je Vesmír, a literatury uvedené na konci knihy. Z těchto knih doporučuji k přečtení zejména následující, které vyšly i česky: Richard Dawkins: Největší show pod sluncem (2012), Sobecký gen, Boží blud, Řeka z ráje, Slepý hodinář, Stephen Hawking: Velkolepý plán (2012), ale i ostatní díla, biolog Sean B. Carroll: Nekonečné, nesmírně obdivuhodné a překrásné, Paul Davies: Kosmický jackpot, Tony Hey a Patrick Walters: Nový kvantový vesmír, Brian Greene: Skrytá realita a paralelní vesmíry, Struktura vesmíru. Zajímavé jsou i knihy Susskinda Leonarda a Alana Gutha, či klasika Charlese Darwina O vzniku druhů přírodním výběrem a O pohlavním výběru.

Doporučuju rovněž Kralickou bibli, tedy Starý i Nový zákon podle vydání z roku 1613, které je asi nejpůvodnější ze všech u nás vydaných edic bible.

„*Správná*“ selekce literatury je ale naprosto rozhodující, abychom se dopátrali skutečného poznání, pátrali efektivně a racionálně a nečetli celé knihovny, které jsou dnes už mnohdy jenom dekoracemi pro intelektuální snoby. V knize jsou použity informace pouze z těchto zdrojů, a proto nebudu u každého faktu uvádět zdroj z důvodů přehlednosti a logičnosti textu. U klíčových citací a faktů je zdroj samozřejmě uveden. U některých obrázků je uvedeno, ze které knihy byly převzaty, ostatní jsou volně dostupné na internetu.

Říkáš, že chceš revoluci.

Vždyť víš, že všichni chceme změnit svět.

Tvrdíš, že je to EVOLUCE.

Vždyť víš, že všichni chceme změnit svět.

Říkáš, žeš přišel na skutečné řešení.

Vždyť víš, že bychom ten plán všichni rádi znali...

John Lennon a Paul McCartney

Revoluce 1 /1968/, Beatles

Inteligentní člověk se stává dospělým ve chvíli, kdy nalezne odpověď na otázku svého původu.

Živé organismy obývají tuto zemi více jak tři miliardy let, aniž by věděly PROČ. Až Charles Darwin sestavil ucelené a obhajitelné zdůvodnění naší existence. Od té doby se už nemusíme utíkat k pověrám nebo náboženství s otázkami: Proč jsme tady? Co je člověk? Má život nějaký smysl?

K tomu uvedl významný zoolog G. G. Simpson: *„Všechny pokusy zodpovědět tyto otázky před rokem 1859 jsou naprosto bezcenné a uděláme nejlépe, když je zcela pomineme.“*

Co je ale šokující, je fakt, že filozofie a obory známé jako humanitní jsou stále vyučovány, jako by Darwin nikdy nežil. To se časem bezpochyby změní, protože tato témata jsou zajímavá jistě pro každého z nás.

Dotýkají se každé stránky našeho společenského života, lásky, nenávisti, bojů i spolupráce, darů i krádeží, chamtivosti i štědrosti atd. Je to zkoumání biologie, sobectví i altruismu, tedy dělání dobra druhým. V evoluci je ale podstatnější dobro jedince – genu – než dobro skupiny. Nejvýraznější vlastností úspěšného genu je nemilosrdná sobeckost! Geny, které se jen nepatrně odchýlily od této vlastnosti, dnes už netvoří genofondy živých organismů! Sobeckost genu zpravidla vede i k sobeckému jednání jedince. Pro gen i jednotlivce je ale v některých situacích výhodná jistá forma omezeného altruismu. Opravdu ale jenom jistá a omezená. Rád bych věřil opaku, ale všeobecná

láska a blaho jako takové nedávají z hlediska evoluce smysl. Sobecký rebel zneužívá altruismu ostatních a má větší naději, že přežije a bude mít potomstvo, než ostatní. Po několika generacích bude altruistická skupina zaplavena sobeckými jedinci a geny. Dawkinsonova teorie sobeckého genu se od klasické podoby Darwinovy selekce liší tvrzením, že přírodní výběr probíhá na úrovni genů. Pro přežití konkrétní varianty genu je nezbytné, aby jedinec, který je jejím nositelem, zanechal potomky.

Darwin v posledním odstavci svého převratného díla *O vzniku druhů k tomu* napsal: „*V přírodě z války, hladu a smrti přímo plyne nejušlechtilejší věc, kterou jsme schopni pochopit, totiž vznik vyšších živočichů.*“ Psal se rok 1859!

Důkazů o evoluci přibývá a nikdy nebyly silnější. Paradoxně přibývá i jejich odpůrců, kteří toho o evoluci moc nevědí, a po pravdě ani nechtějí vědět. Evoluce je ve skutečnosti faktem, a to nepopíratelným jako každý jiný vědecký fakt, třeba že se Země otáčí. Konkrétně tento fakt např. církev vzala na vědomí až v roce 1995, kdy zároveň zrušila kletbu na Galileu. Evoluci v roce 1995 uznal i sám papež Jan Pavel II. a v poselství Pontifikální akademii věd je jasně deklarováno, že: „... *evoluční teorie představuje více než hypotézu. Po stránce hmotné bylo vědeckým výzkumem prokázáno, že člověk patří do stejné vývojové linie jako živočichové. Věda se zabývá především tělesnou stránkou živých organismů a člověka, úkolem filozofie a teologie by měla být spirituální složka.*“

To je ve vědecké obci považováno za hlavní argument pro status evoluce jako prokázaného faktu ze strany katolické církve. Papežovi podřízení, a není jich málo, o evoluci nechtějí ani slyšet, za všechny cituji vídeňského kardinála Christopa Schönborna, který pro deník New York Times napsal: „Dnes na počátku 21. století, kdy čelíme vědeckým tezím, jako je neodarwinismus a hypotéza multiverza v kosmologii, jež byly vymyšleny jako únik před drtivými důkazy svědčícími o účelnosti a plánu, které nalézá moderní věda, bude katolická církev opět hájit lidský rozum a prohlašuje, že imanentní plán zřejmý v přírodě je skutečný. Vědecké teorie, jež se známky plánu pokoušejí odbýt jako důsledek „náhody a nutnosti“, nejsou vůbec vědecké, ale naopak se zříkají lidské inteligence.“ Ty „*drtivé důkazy o účelnosti a plánu*“ (kreacionisty nazývaného „*inteligentní plán*“) už jaksi ale kardinál Schönborn opomněl předložit.

Na papežovo poselství reagovali v časopise *Quarterly Review of Biology* /72/1997/4 vědci: I. D. Pellegrin, M. Ruse, E. C. Scott a R. Dawkins. Poslední jmenovaný byl jediným, kdo nepřijal papežovo vyjádření, které později

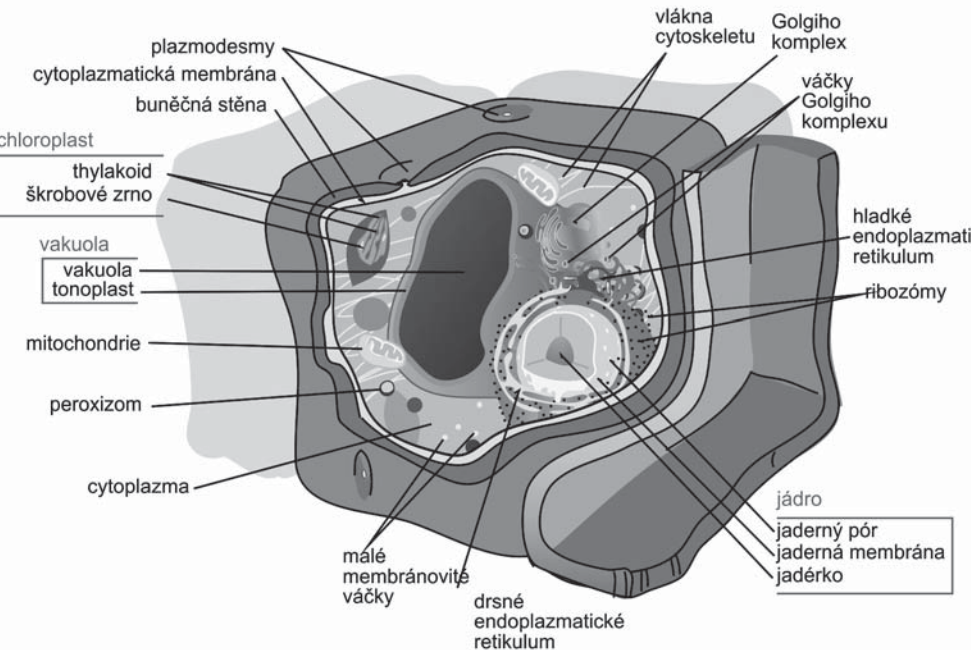
rozpracoval v knize Boží blud s tím, do jaké míry je bible zdrojem naší dnešní morálky. (více o bibli v samostatné kapitole) Věřící i nevěřící dnes čerpají zdroj své morálky především posouzením slušnosti na základě sekulárních postojů a přirozeně požímané spravedlnosti. Bibli v praxi podporujeme jen tehdy, když odpovídá liberálnímu konsensu, jinak na ni tiše zapomeneme. Podle papeže je ale „*spirituální duše tvořena přímo Bohem a ten ji jako nesmrtelnou a speciesistní vložil do člověka. Tím člověka nadřadil nad všechny živočišné druhy.*“

V každém případě je ale potěšitelné mít papeže za spojence v boji proti kreacionistickému fundamentalismu. Papežův přístup vede k zachování duality těla a duše v duchu upřímné snahy o sblížení církevní nauky s poznatky přírodní vědy. Jak si ale ukážeme v dalších kapitolách, dualita je skutečně reálná, první složkou je tělo – hardware a druhou duše – software genomu DNA. Duše je i skutečně a reálně částečně nesmrtelná, protože část našeho softwaru genomu DNA rozmělněná pohlavním výběrem se dál kopíruje do našich potomků, tedy pokud je máme, a to „*na věky věků*“, alespoň některé geny určitě!

Teologii z biologické evoluce rázně odstranil v roce 1859 Darwin vydáním revoluční knihy O původu druhů. Neodstranil ji ale z chování lidí. Stěžejní myšlenkou darwinismu je to, že příroda nedokáže plánovat a předjímat, co by se mohlo hodit pro přežití. To je naprosto základní vlastnost evolučního vývoje přírody. Richard Dawkins přírodu přirovnal ke slepému hodináři: „... *k mutacím dochází náhodně a vybírány jsou na základě své hodnoty pro přežití v daném okamžiku. Darwinismus působí tady a teď. Selektce si vybírá ty nejsilnější v každém okamžiku.*“

Evoluce podle Darwina nikam nespěje, nikam nesměruje a nic předem neplánuje. Mimo jiné o tom, že by měla zvítězit Havlova pravda a láska nad lží a nenávistí, určitě nic neví.

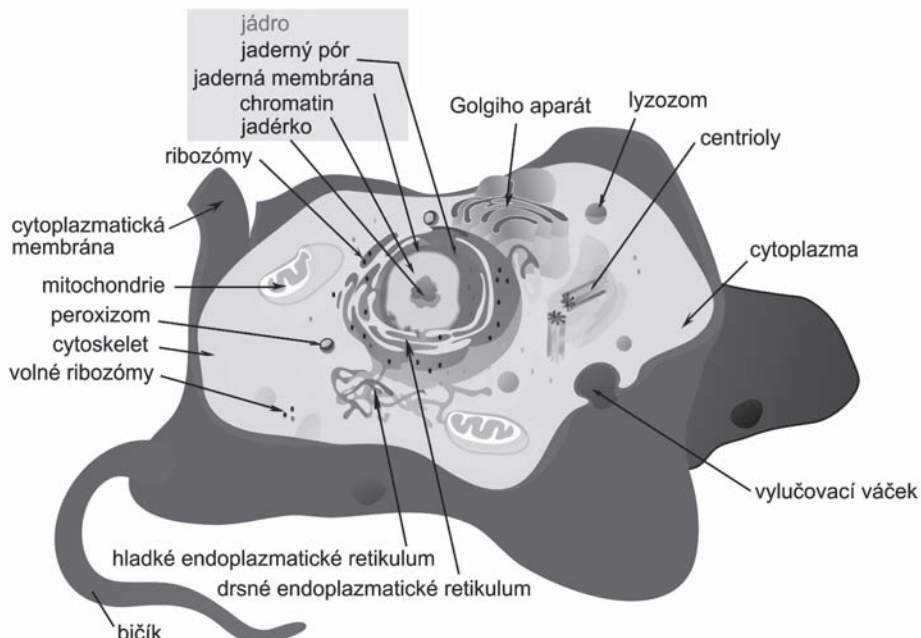
Dnes již zdiskreditovanou alternativní teorii evoluce předložil Jean-Baptiste Lamarck. Jeho teorie je založena na myšlence, že se dědí osvojené vlastnosti. Například životní zkušenosti organismu mohou být předávány potomkům, takže syn muže, který má vypěstované svaly, je bude mít také. Tato teorie byla evolučními biology vyvrácena. V literatuře se ale uvádí doslova „*víceméně*“ vyvrácena. Není nepředstavitelné, a i z vědeckého hlediska nemožné, že by tu a tam zapracovala nějaká rafinovaná verze lamarckovské evoluce a darwinovský mechanismus by tak rozšířila. Podle Lamarcka se organismy snaží dosáhnout lepší adaptace a předat plody svého úsilí svým potomkům,

▲ rostlinná buňka

„Filozoficky“ jsou buňky identické.

živočišná buňka ▼

např. žirafa natahuje po celé generace krk, aby dosáhla na potravu, a následně zplodí mláďata s delším krkem. Evoluce se podle evolučních biologů odehrává na úrovni genů a pohlavního plození. Za života jedince se nedoplňuje informace v softwaru genomu DNA, evoluční změny se odehrávají jenom při spojení chromozomů otce a matky. 23 000 genů se náhodně namíchá, jako se míchají karty, buď je celý gen od matky nebo od otce, obvykle jde o celé balíčky genů.

Genetici ale budou vždy tvrdit, že za většinu (95 %) našich vlastností mohou geny, zatímco psychologové tvrdí, že rozhodující vliv má prostředí a výchova. Cesta od genů k fenotypu je dlouhá a je zatím jen částečně pochopená. Tímto problémem se zabývá obor zvaný epigenetika, přičemž epigenetická informace představuje informaci ležící „nad“ genetickou informací. Epigenetické změny (změny vyvolané vlivem prostředí) v DNA nemění přímo pořadí nukleoidů, ale ovlivňují exprese (zapínání a vypínání) jednotlivých genů a tyto změny jsou často dědičné. Je-li epigenetická změna vyvolaná prostředím a výsledkem je pak i změna genetická, neměl nakonec pravdu Jean-Baptiste Lamarck, když mluvil o dědičnosti získaných vlastností? Tato teorie ale byla „víceméně“ vyvrácena!

Informace o tom, jak přežít v budoucnosti, musela být nasbírána v minulosti. Tuto informaci zaznamenává DNA v tělech potomků. Existují ale ještě 3 další způsoby archivování informace, kterou lze využít pro další přežití, a to v imunitním systému, nervovém systému a v kultuře.

První paměť je software genomu DNA, tady jsou data uložena digitálně (jako v PC), ne analogově, na přepisovatelném médiu a tvoří genofond druhu.

Druhá paměť je v imunitním systému. Ten si např. pamatuje prodělané spalničky a vzpomínky na ně si „vtělil“ do proteinů protilátek, které uložil do osobní databáze sloužící k potlačení vetřelce.

Třetí paměť je nervový systém, který postupuje podle pravidla: Každá akce, po níž následuje odměna, by se měla opakovat. Akce s bolestí, což je trest, by se opakovat neměla.

Na základě těchto 3 pamětí vzniká paměť čtvrtá, která se nepřenáší genetickou cestou, ale ústně, internetem, i čtením této knihy, a to je databáze lidské kultury. Vybudoval ji darwinovský evoluční proces nenáhodného přežívání prostřednictvím náhodně mutované DNA.

Darwin objevil, že všechna živá stvoření na této planetě jsou potomky jediného předka, a přitom nevěděl, že existuje nějaký genetický kód, univerzální

a identický u všech živočichů, rostlin, hub, bakterií, archebakterií i virů. Všechny formy života na této planetě používají též genetický kód, a to z prostého důvodu: všechny jsou potomky jediného předka, leda že by se ještě našla a přežila nějaká eukaryota „*v nějakém extrémním refugiu, kterých je ještě na této planetě dost*“, jak tvrdí fyzik Paul Davies. Např. s levotočivou makromolekulou DNA.

Díky triumfu darwinismu je věda v poslední fázi protiteologických čistek. Už v roce 1859 napsal B. Engels Marxovi toto: „... čtu Darwina, je naprosto skvělý, byl zde ještě jeden teologický aspekt, který bylo potřeba vyvrátit, a to teď bylo vykonáno.“

Gell-Mann mluví pravděpodobně za všechny vědce, když píše: „*Život může být klidně důsledkem fyzikálních zákonů plus náhod a vědomí důsledkem neurobiologie. Není nutné předpokládat dodatečné mechanismy, či skryté příčiny.*“

Fyzikální zákony ovšem podle Wheelera neexistovaly a priori, ale povstaly z chaosu kvantového Velkého třesku, vznikly z „*galimatyáše*“ a zamrzly spolu s vesmírem, jež nyní po jeho tajuplném zrodu ovládají. Musely vzniknout při Velkém třesku ve své konečné podobě podle toho, jaké měl parametry, jaké byly počáteční podmínky, kolik hmoty se třesku účastnilo, o kolik bylo více hmoty než antihmoty, jaký byl průběh inflace. Každý multivesmír je potom jiný.

Rolfu Landauerovi, fyzikovi z IBM, který položil základy teorie počítačů, bylo divné, že v reálném světě podléhají veškeré výpočty fyzikálním omezením a bity informací neplují jen tak volně vesmírem, vždy se pojí s fyzikálními objekty. V PC jsou bity informací uloženy mnoha různými způsoby, např. ve zmagnetizovaných doménách. Genetická informace sídlí ve čtyřech nukleidových bázích, které tvoří genom DNA. Je zřejmé, že obecně nelze mít software bez podpůrného hardware. Bity informace jsou uloženy v DNA digitálně, DNA je tedy software a tělo živého organismu hardware.

Definice života a „vědomí“ DNA

Stephen Hawking definuje život ve vesmíru takto: „*Lidská rasa je jen chemické bahno na planetě střední velikosti.*“ Většina fyziků a kosmologů přizvukuje, menšina nesouhlasí, přičemž oponují tím, že život je součástí kosmického příběhu, který má hluboký význam. Zbývá ale otázka: Jaký význam? A samozřejmě chybí i odpověď!